

چکیده

امامان معصوم علیهم السلام از دیر باز مورد اهانت حکام قرار گرفتند و چه بسا کینه توزی های خلفای عباسی از جمله متوکل بر خاندان پیامبر (ص) و ظلم آنان، بر شیعیان پوشیده نماند و موجب آوارگی آوارگی آنها شد و از سویی مراقبت شدید متوکل، وضعیت را برای امام بسیار دشوار نمود به گونه ای که امام (ع) با مشکلاتی روبرو شدند و مخفیانه به فعالیت های خویش ادامه دادند و شیعیان که عباسیان را غاصبان خلافت می دانستند، در مقابل آنان به پا خواسته و در راه حق قیام می کردند. این مقاله با بررسی نوشته ها و کتاب های تاریخی مرتبط با موضوع، شرایط سیاسی زمان پیشوای دهم را مورد نقد قرار داده و شورش های صورت گرفته را مد نظر داشته و به روش کتابخانه ای می باشد. نتیجه ی بررسی بر این مطلب اینگونه به دست آمد که دوران امامت امام علی النقی (ع) توأم با درگیری اقشار مختلف بود.

واژگان کلیدی: اوضاع، عصر، هادی

^۱ - سطح دو، پاره وقت مدرسه علمیه الزهرا سلام الله زنجان، ۹۴۱۲۲۰۰۲۳۸

اصولا " جامعه اسلامی تهی از ائمه معصومین علیهم السلام نبوده است و بر همین اساس ، خداوند متعال برگزیدگانش را جهت هدایت بشر فرو فرستاده است.

انسان به عنوان موجودی اجتماعی برای رسیدن به زندگی بهتر نیازمند کلیدی است، امامان معصوم علیهم السلام سکان دار هدایتش بوده و سعادت او را تضمین می کنند .

ائمه علیهم السلام در طول تاریخ از ظلم حاکمان به دور نبوده اند. امام هادی (علیه السلام) نیز که از کودکی عهده دار امامت گردیدند ، مورد آزار عباسیان قرار گرفتند.

خشم خلفا نسبت به شیعیان در زمان امامت ایشان شدّت یافت و اوضاع سیاسی زمان ایشان بسیار بغرنج می نمود. آقای باقر شریف قرشی در کتاب تحلیلی از زندگانی امام هادی علیه السلام ، به مظاهر شخصیت و علوم و معارف و راویان حدیث امام هادی علیه السلام پرداخته اند، ولیکن مقاله پیش رو ، کنکاشی از قیام های عصر امام هادی را نیز ، دربر دارد. شرایط سیاسی زمان امام هادی علیه السلام چگونه بوده است ؟ ، علت شکست قیام های علویان چیست ؟

مفاهیم و تعاریف

معنای لغوی هادی

هادی - ۱. فا. (ع) هدایت کننده ، راه راست نماینده ، رهنما ، پیشوا ، هداة جمع^۱

هادی :راهنما^۲

هادی . (إِخ) از القاب امام علی النقی علیه السلام امام دهم است^۳.

هادی [ع] (إفا). ۱-هدایت کننده . ج هداة^۴ ۲-رسانه ، هر جسمی که جریان الکتریسیته یا حرارت را از خود عبور دهد^۵ هادی - بر وزن شادی . ف - نام سنگی است و گویند هر که آن سنگ را با خود دارد سگ به او فریاد نه کند (رفر)^۶ بی شک معنای

^۱ - عمید ، فرهنگ فارسی عمید ، ص ۱۹۶۰

^۲ - گلشن تفتی ، فرهنگ گلشن ، ص ۲۴۲

^۳ - دهخدا ، لغت نامه ، ج ۱۴ ، ص ۲۰۶۰۹

^۴ - همان

^۵ - معین ، فرهنگ فارسی ، ص ۹۸۴

^۶ - پادشاه ، فرهنگ جامع فارسی آندراج ، ص ۴۵۳۶

شادی در اینجا مورد نظر نیست و به نظر می رسد معنای راهنما و هدایت کننده مقصود باشد. دهمین خورشید امامت، امام علی النقی علیه السلام با شش نفر حاکم عباسی هم عصر بودند. نخستین آنان: معتصم (برادر مأمون)؛ دوم: واثق (پسر معتصم)؛ سوم: متوکل: (برادر معتصم)؛ چهارم: منتصر (پسر متوکل)؛ پنجم: مستعین (پسر عموی منتصر)؛ ششم: معتز (پسر متوکل). معتصم که پس از فوت مأمون خلیفه شد و پس از وی پسرش واثق با قدرت بخشیدن به ترک ها همچون پدرش در زمینه حدوث و قدم قرآن جان شمار زیادی از مردم را با آزار و شکنجه ها و حبس ها گرفت. به دنبال وی "جعفر بن محمد بن هارون" مشهور به "المنتصر بالله" ضرورتی و پر ز کینه و جانی تر از خلفای قبل ظاهر گردید. به طوری که در بدی گوی سبقت را ربود و مهر او به هیچکس نرسید. متوکل سر سخت میگفت: «حیا موجب شکستگی است و مهربانی، زبونی و سخاوت، احمقی است»^۱

کینه ورزی های وی به خاندان پیامبر (ص) موجب ظلم به شیعیان گشته و سر آغاز آوارگی آنان شد. گستاخی او به حدی شد که قبر حضرت ابا عبدالله الحسینی علیه السلام را با خاک یکسان نمود که واکنش شیعیان و مردم بغداد وشاعرانش را نمایان ساخت. شیعیان با شعار نویسی بر روی در و دیوار و مساجد خشم خود را نشان می دادند. وی در اقدامی جسورانه امام علی النقی علیه السلام را از مدینه به سامراء تبعید کرد. منتصر با قتل متوکل روی کار آمد. او برعکس پدرش روی خوش به علویان نشان داد و ممنوعیت زیارت مزار مطهر امام حسین علیه السلام را برداشت و ابتدا «صالح بن علی» و «علی بن الحسین» را جایگزین نمود^۲ اما دوران خلافت او نیز چندان دوام نیافت و وی توسط سمی کشته شد. «المستعین احمد بن محمد بن معتصم» پس از قتل منتصر حاکم شد که سخت هوس باز و مسرف بود و شیعیان مجدد تحت فشار قرار گرفتند. معتز پس از او قدرت را در دست گرفت و برگه ی شهادت امام هادی علیه السلام را امضاء نمود^۳

اوضاع داخلی دولت عباسی:

عصر امام هادی علیه السلام، جریان منتقل شدن دو زمان مختلف از حکومت عباسیان محسوب می شود. بسیاری از رویدادها در این عصر مشاهده شد که قبلاً مشابه آن وجود نداشت. ضعف مدیران از سویی و تسلط ترکان در دستگاه حکومت از سوی دیگر و معلق ماندن قدرت و واگذاری منطقه های «اشناس» و «ایناخ ترک» از جمله آنهاست.^۴

^۱- هادی منش، مبارزات سیاسی امام هادی علیه السلام، ص ۱

^۲- هادی منش، مبارزات سیاسی امام هادی علیه السلام، ص ۲

^۳- همان، ص ۳

^۴- همان، ص ۳

ترکان، بسیار جنگجو و پر تلاش و در طلب قدرت دست از پای نمی شناختند. پایتخت عباسیان از بغداد به سامراء منتقل شد و به جایگاه تعصب ترکان تبدیل شد. خلفای عباسی به عرب ها به خاطر عدم اطمینان و آشوب هایی که ایجاد کرده بودند، اتکا ننمودند. و ترکان را به علت نیروهای قدرتمند و با توان بالا به کار گرفتند. و از عصیبت آنان در جهت رسیدن به اهداف خودشان بهره می بردند. از سویی اعراب به دلیل منع شدن از فرماندهی و فرمانداری و مسلط شدن ترکان در شهر سامراء به خشم آمدند. بنابر این قصد قیام علیه ترکان نمودند که از آن دسته می توان شورش «عباس بن مأمون» و «عجیف بن عنبه» را که شدیداً نافرجام ماند، را ذکر کرد که دست آخر اموال آنان ضبط شد و اسامی شان از دیوان عطایا محو گردید و همین سبب شد که عباسیان به شدت ضعیف شده و صدمات و مشکلات بی شماری که ناشی از همین مسأله می شد در جای جای حکومت ریشه دواند.^۱ قدرت یافتن زیاد ترکان در دستگاه حکومتی باعث نگرانی درباریان گردید چرا که آنان رفته رفته در صدد مستقل شدن و دسیسه و قیام علیه خلفاء و حتی به قیام واداشتن امیران مناطق دیگر از جمله قیام «افشین ترک» گردیدند. ترک ها در مناطق مختلف دست به شورش می زدند و بسیار پر مدعا گشته و تمام افکار خلیه وقت، «معتز» را احاطه کرده بودند به گونه ای که معتز در مقابل آنان و خواسته هایشان به شدت تضعیف شد و آنان متوجه عجز خلیفه شدند و قصد برکناری معتز را داشتند که مؤید با اجبار برادرش از خلافت کناره گرفت و توسط معتز به قتل رسید.

مؤید همچنین رهبران ترک از جمله «وصیف» و «بغا» را نابود کرد زیرا آن دو را مسبب درگیری بین خود و پسر عمویش می دانست. مستعین با اقتدار یافتن معتز به بصره عازم گردید و ترکان هم که از زنده بودنش واهمه داشتند او را به قتل رساندند.^۲ پر واضح است که این دولت بی نظم مشغول درگیری و فتنه انگیزی بودند. و ملت بی پناه هم شاهد به قدرت رسیدن یک به یک آنان می شدند. خلفای عباسی رذل تر از دیگری قدرت را در دست می گرفتند. و مخارج زیادی از بیت المال مملکت صرف خوش گذرانی و باده خواری می گردید.

تشکیل جنبش های ضد حکومتی :

فشارهای سیاسی و اقتصادی، تفتیش عقاید، نژاد پرستی و بی نظمی های دستگاه حکومت عباسی منجر به تشکیل حزب ها و فرق مختلفی شد. هر کدام از این حزب ها با قیام های خویش با هدفی در مقابل دستگاه خلافت می ایستادند. این آشوب ها را از جنبه دینی و غیر دینی به دو دسته می شود تقسیم نمود: جنبش های علویان با اهداف حق طلبانه و جنبش هایی با انگیزه فتنه گرایانه صورت گرفت.^۳ دوران امام علی النقی علیه السلام به خاطر وجود درگیری ها و فتنه ها صحنه رقابت بر سر

^۱- هادی منش، مبارزات سیاسی امام هادی علیه السلام، ص ۴

^۲- هادی منش، مبارزات سیاسی امام هادی علیه السلام، ص ۵

^۳- همان، ص ۶

قدرت بود. آنهایی که در طلب قدرت بودند با مشاهده درگیری ها در جهت رسیدن به هدف های سیاسی خویش شوریدند. از جمله شورش ها ۱- شورش کولی ها ۲- حرکت مازیار ۳- حرکت بابک خرم دین ۴- شورش ناراضیان در بغداد ، اتفاق افتادند.

فراگیری واهمه و خاموشی برای شیعیان :

شیعه که از همان ابتدا حاکمیت و خلافت را از آل پیامبر(ص) می دانستند و حکومت خلفای عباسی را غصبی می شمردند ، همواره در مقابل این غصب کنندگان حکومت به پا می ایستادند . و تا پای جان برای حق طلبی شورش می کردند . خلفای عباسی حتی به امام علی النقی علیه السلام نیز رحم نمی کردند . و نه تنها شیعیان را تحت فشار قرار می دادند بلکه بر رهبران آنان هم مواظبت می نمودند.

تاریخ از سخت گیری و کینه توزی و بد گمانی و بد رفتاری و اتهام شیعیان توسط متوکل بسیار یاد کرده است که تا آن زمان هیچ خلیفه ای اینگونه نبوده است.^۱

کینه ورزی متوکل به حدی بود که وی به خلفای قبلی که دست به قتل بهترین بندگان الهی زده بودند ،تهمت محبت و دوستی به آل ابی طالب و فرزندان او را می داد و خشم آنان را در دل می پرورید . متوکل در اقدامی قبیحانه در سال ۲۳۶ ه. ق مزار مطهر ابا عبدالله الحسین علیه السلام را ویران نمود . به جهت اینکه قبر مطهر سید الشهداء را محلی برای الگو گرفتن از انقلاب امام حسین علیه السلام دانسته و دستور تخلیه محل را داد . به طوری که در عرض سه روز مردم آنجا را خالی کردند . جو حاکم به گونه ای بود که اگر شخصی آنجا یافت می شد بلافاصله دستگیر و زندانی میکردند .

متوکل که دشمن سر سخت آل علی علیه السلام بود تحت فشار سیاسی ، اشخاصی را که در دشمنی با آل ابی طالب معروف بودند و کینه ی بیشتری از آنان در دل داشتند را به کار گرفت و در جهت رسیدن به هدف خود وارد دستگاه خلافت نمود.از آن جمله « عمر بن فرج رنجی » بود که فرمانداری مکه و مدینه را به وی واگذار کرد. او بر علویان بسیار سخت گرفته و مانع از رابطه آنان با مردم می شد. حتی اگر به او خبر می رسید که شخصی به یک علوی مدد رسانده است اگرچه بسیار اندک ، عمر بن فرج رنجی سخت او را مجازات کرده و شکنجه می نمود و جریمه برایشان در نظر می گرفت .

کینه متوکل بر علویان به جان و مال مردم کاملاً ملموس بود .چندین علوی با یک دست لباس به نوبت نماز می خواندند و فقر و نداری مانع خروج آنان از خانه هایشان می شد . فشار بر علویان به حدی شد که مردم از ایجاد رابطه با شیعیان می

^۱ - هادی منش ،مبارزات سیاسی امام هادی علیه السلام ، ص ۷

سرزمین اندلس:

اگرچه اندلس به دلیل استقلال سیاسی اش با سرزمین های دیگر کمی متفاوت بود ولیکن خالی از تهاجم نماند. قیام مسیحیان شهر «قُرطَبَه» در زمان «عبد الرحمان بن حَکَم» مشهور به «عبد الرحمان اوسط» صورت گرفت. در پی تداوم این قیام ها نبرد شدیدی میان مسیحیان شهر «طَلِیْطَلَه» و مردم مسلمان شهر «اندلس» در زمان حاکمیت «محمد بن عبد الرحمان» در گرفت، بیشتر مسیحیان به قتل رسیدند و حدوداً هشت هزار انسان بی سر شدند و سرهایشان به شهرهای اطراف داده شد. و تعداد مقتولین دو طرف جمعا بیشتر از بیست هزار تن گردید.^۱ نزاع و زد و خورد میان سپاهیان حکومت و شورش گران و غربی ها در طی سالهای دویست و چهل و یک تا دویست و پنجاه و چهار اتفاق افتاد.^۲

سه شهر طبرستان، ماوراء النهر، فارس از یک طرف از زمان معتصم صحنه درگیری سپاهیه حکومتی بود و از طرفی هم «مازیار»، «بابک خرّمی» و «محمد بن بُعِیْث» درگیری های قومی و سیاسی داشتند. شخصی از ترکان به نام «وُصیف ترکی» به گروهی از کردها از ناحیه اصفهان و فارس و کرمانشاه و لرستان و زاگرس را که در حال قیام و مختل سازی امور بودند در سال دویست و سی و یک هجوم برد و بسیاری از آنها را اسیر کرد و هفتاد هزار دینار بابت این کار هدیه گرفت.^۳

موقعیت امام (ع) در سامراء:

متوکل روز و شب توسط مأموران اش امام (ع) را تحت نظر داشت. مواظبت شدید خلیفه عباسی اوضاع را بر امام (ع) بسیار سخت نمود طوری که امام (ع) در انجام امور با مشکلاتی مواجه می شدند. و تمام تلاش امام این بود که تنشی صورت نگیرد و ایشان فعالیت های مخفیانه خویش را تحت فشار های بسیار در دو مرحله شروع نمودند.

۱- هوشار کردن مردم و نمایاندن جایگاه علمی خویش از طریق پاسخ به سوالاتی که خلیفه می خواست امام (ع) در پاسخگویی به سوالاتش عاجز بماند. به طور مثال خلیفه به «ابن سکیت» دستور داد تا سوالی سخت از امام (ع) بپرسد. «ابن سکیت» نیز چنین نمود و مسئله ای پیچیده را مطرح کرد و امام (ع) از این بحث سربلند بیرون آمدند. ضمن اینکه «یحیی بن اکثم» هم به خلیفه گفت: بعد از سوالات من از امام (ع) خوش ندارم. سوال دیگری مطرح شود چون که اگر دانایی امام (ع) بر همه

^۱ - ابن اثیر، الکامل فی التاریخ، ج ۷، ص ۷۳-۷۴

^۲ - ابن اثیر، الکامل فی التاریخ، ج ۷، صفحات ۸۰-۹۰-۱۶۲-۱۸۹

^۳ - رفیعی، تحلیلی از تاریخ دهمین خورشید امامت، ص ۴۴

مضخص گردد آنگاه رافضی ها تقویت می شوند.^۱ امام (ع) ضمن پاسخ گویی به سوالات پرسش کنندگان ، شبهات تکفیری که در عصر ایشان مرسوم بود را نمی پذیرفت.^۲

۲- حمایت امام (ع) از پایگاه های خویش و زیر نظر داشتن عملکرد آنها و اینکه در صورت لزوم احتیاجات آنان را رفع نموده و تلاش در جهت یادگیری و افزایش درجه ایمان آنان می کردند به گونه ای که امام(ع)فرمانده ارشد در انجام همه امور محسوب می شدند. ایشان در تجهیز و آماده سازی پایگاه ها و رشد و تقویت اشخاص فعال داخل آنها بسیار می کوشیدند. امام (ع) همچنین خمس و زکات و مالیات دریافتی جه از طریق مخفی و چه در ظاهر را در جهت پیشبرد اسلام و منافع آن صرف می نمودند تا شورش خاموش گردد. شایان ذکر است که کار و تلاش امام (ع) از دید دستگاه خلافت مخفی نمی ماند.^۳

^۱- ابن شهر آشوب ، مناقب ، ج ۳ ، ص ۵۰۷

^۲- طبرسی ، احتجاج ، ج ۲ ، ص ۲۵۱-۲۶۰

^۳- ابن شهر آشوب ، مناقب ، ج ۳ ، ص ۵۱۲

نتیجه

با توجه به مطالب ذکر شده اوضاع سیاسی عصر امام دهم شیعیان و دلیل سرکوبی علویان مورد بررسی قرار گرفت. متوکل ، سومین خلیفه دوران امام علی النقی (ع) شرارت و گستاخی خود را به حد کمال رساند و طی اقدامی ، قبر شریف ابا عبد الله الحسین (ع) را ویران نمود.

وضعیت حکومت عباسی دچار مشکلاتی شد و پایتختشان از بغداد به سامراء تغییر یافت. و ترکان بر آنان مسلط شدند. و در ادامه برخی از ویژگی های سیاسی آن دوران مورد بررسی قرار گرفت. از جمله : _روی کار آمدن خلفای مفسد و انحراف حکومت از اسلام ، موجب دور شدن مردم و قطع رابطه آنان با دستگاه خلافت در پی احاطه ترس و خشم خلفا بر شیعیان شد. فتنه ها و فشارها موجب شکل گیری حزب ها و فرقه ها ی زیادی گردید. آشوب ها چه از منظر دینی و چه غیر دینی با اهداف از قبل تعیین شده صورت می گرفت. از سویی قیام های علویان با اهداف حق گرایانه و قیام هایی با انگیزه فتنه گری آغاز شدند. _این قیام ها با شعار « الرضا من آل محمد » و با هدف براندازی حکومت وقت ، به خاطر ارتباط و اتکای شدید آنان با معصومین علیهم السلام متعدد د بر پا می شدند .

- میگزساری و شهوت پرستی و گسترش مراسم عیش و نوش و هزینه کردن از بیت المال در راه باده خواری از ویژگی دستگاه خلافت محسوب می شد.
- و سرزمین های اسلامی (بغداد،اندلس ، دمشق ، طبرستان ، ماوراءالنهر ، فارس) صحنه در گیری کیان خلفا و قیام کننده ها بودند.و قتل و خونریزی در بین مردم مشهود بود. بنابراین چه خوب می شد که خلفا با علویان همراه می شدند و دهمین خورشید امامت را تنها نمی گذاشتند و از انوار ایشان بهره می گرفتند . پای سخنان گهربار ایشان می نشستند و به ربوبیت الهی می رسیدند و عالم از ظلم و ناپاکی مصون می ماند.

فهرست منابع

- ابن اثیر، عزالدین، الكامل فی التاریخ، سده ۷ هجری قمری
- ابن ساعی، علی بن انجب، نساء الخلفاء، دارالمعارف
- احمدی بیر جندی، احمد، چهارده اختر تابناک (زندگانی چهارده معصوم علیهم السلام)، مشهد، انتشارات آستان قدس رضوی، چاپ دهم ۱۳۷۴
- ادیب، عادل، زندگی تحلیلی پیشوایان ما، دفتر نشر فرهنگ اسلامی
- استر آبادی، احمد بن تاج الدین، تاریخ زندگانی پیامبر اسلام و ائمه اطهار علیهم السلام، انتشارات قبله، چاپ اول، ۱۳۷۹
- اصفهانی، ابوالفرج، مقاتل الطالبین، تهران، المكتبة الحیدریة، ۱۳۸۵ ق
- الهامی، داود، امامان اهل بیت علیهم السلام در گفتار اهل سنت (قسمت مربوط به امام هادی علیه السلام)، مکتب اسلام، چاپ اول، پاییز ۱۳۷۷ ه.ش
- امین، محسن، سیره معصومان، تهران، انتشارات صدا و سیما جمهوری اسلامی ایران، چاپ اول ۱۳۷۴
- پیشوایی، مهدی، سیره پیشوایان، قم، مؤسسه امام صادق (ع)، ۱۳۹۰
- تهامی، غلامرضا، فرهنگ اعلام تاریخ اسلام، تهران، چاپ دوم ۱۳۸۶
- جعفریان، رسول، گزیده حیات سیاسی و فکری امامن شیعه علیهم السلام، قم، دفتر معارف، ۱۳۹۱
- حقیقت، عبدالرفیع، دوازده امام شیعیان، تهران، کوش، ۱۳۸۲
- دهخدا، علی اکبر، لغت نامه، انتشارات دانشگاه تهران، مؤسسه لغت نامه دهخدا، جلد چهاردهم
- رامین، فاطمه، آشنایی با زندگانی امام هادی علیه السلام، قم، پاسدار اسلام، چاپ اول ۱۳۹۴
- رفیعی، علی، تحلیلی از تاریخ دوران دهمین خورشید امامت، قم، انتشارات دفتر تبلیغات اسلامی، چاپ اول، زمستان ۱۳۷۰
- طبرسی، احمد بن علی، الاحتجاج علی اهل اللجاج، قم، چاپ پنجم، ۱۴۲۴ ق
- طبری، عماد الدین حسن بن علی، مناقب الطاهرین، نشر رایزن، سازمان چاپ و انتشارات، چاپ اول ۱۳۷۹، بی جا
- علیدوست خراسانی، نورالله، منابع مالی اهل بیت (علیهم السلام)، دفتر نشر فرهنگ اسلامی، چاپ اول ۱۳۷۹
- عمید، حسن، فرهنگ فارسی عمید، تهران، انتشارات امیر کبیر، چاپ چهارم ۱۳۶۲
- قرشی، علی اکبر، خاندان وحی، دارالکتب الاسمیة، چاپ سوم

- قمی، عباس ، تتمه المنتهی وقایع ایام خلفا ، انتشارات مهتاب ، چاپ اول ، ۱۳۷۷
- کلینی، محمد بن یعقوب ، الکافی ، دار الحديث ، الاولى ۱۳۸۷ ش
- گلشن تفتی ، اصغر ، فرهنگ گلشن ، یزد ۱۳۷۶
- محمدی اشتهاردی ، محمد ، سوگنامه آل محمد در ذکر مصائب جانسوز چهارده معصوم علیهم السلام و شهدا و اسراء کربلا ، قم ، انتشارات ناصر ، چاپ هشتم ، سال ۱۳۷۵
- مسعودی ، علی بن حسین ، مروج الذهب و معادن الجواهر ، قم ، چاپ دوم ، ۱۴۰۹ق
- معین ، محمد ، فرهنگ فارسی (متوسط) ، تهران ، انتشارات امیرکبیر ، چاپ هشتم ۱۳۷۱
- مفید، محمد بن محمد ، الارشاد فی معرفه حجج الله علی العباد ، قم ، کنگره شیخ مفید ، چاپ اول ، ۱۴۱۳ق
- منتظر القائم ، اصغر ، تاریخ امامت ، دفتر نشر معارف ، چاپ بیست و یکم ، پاییز ۱۳۹۳ ، بی جا
- هادی منش ، ابوالفضل ، مبارزات سیاسی امام هادی (ع) ، بی جا ، بی نا